

כל העיר

הילד הזה

אבנר לוינסון, פיסול; תערוכת בוגרים,
תיכון גונן, הקטמונים

ל אף שבמחוזותינו כל ילד הוא מלאך, כל נער – נסיך וכל מתבגר – מלך, נמנעתי עד כה, עם כל הכבוד הראוי, מלסקור את תערוכות הבוגרים הרבות של בתי-ספר תיכוניים לאמנויות או בזיקה לתחום. הסיבה פשוטה: הקשר וההבחנה הנדרשת בין היות מוכי שר לדבר מה ובין גישה עניינית ליצירה אמנותית מרי בהקת במקרים אלו הם מביכים ביותר למי שתכונת המורה והפדגוג החביב רחוקה ממנו. חבר רחוק הפציר בי מאוד שאלך ואראה את פסליו של אחד אבנר לוינסון בתערוכת הבוגרים בבית-הספר גונן. הרבקות והביטחון שבהפצרתו שיכנעו אותי.

אבל לפני לוינסון, מי שיהיה מעוניין בעתיד באוצרות אמנות או בנשות יחסי-ציבור מוכשרות ומסורות, הנה השמות: אתי לוי ויעל להב. שתי תלמידות בעלות לב אלו לא הניחו לי עד שאראה את שאר התערוכה. הן ידעו להסביר לי את המיוחד שבכל עבודה, וכל מלה רעה שאמרתי הפכו אותה לטובה, ואף ציינו לעצמן בקול, לא בלי התרסה וגערה, שאני מבקר פסימיסט. לבסוף נעמדו בפני עבודותיה של תלמידה שהמבקרת התעמרה בה בציון, פירקו את טענותיה אחת לאחת וקיבעו נחרצות ובכעס: "זאת אמנות!". כל הכבוד.

כל התערוכה בצד אחד ולוינסון בצד אחר, בחלל סגור תרתי משמע. הבחור פשוט מתגעגע לשיטות הבידוקות של הרנסנס. כשבעה תיקים עבי כרס, החל מכי"תה ח', מכילים תיעוד של הפיסול, מהיווני-רומי העתיק, דרך דהוינצ'י ומיכלאנג'לו, דרך האקול דה פארי, הרישום הקריקטוריסטי בסגנון האילוסטרסיון, רודן, ברנקווי, ג'קומטי ומי לא. הכל מלווה בהערות, רישומים, חצים, הנחיות סתומות. לצד רישומי ה"מטורפים" של דהוינצ'י הוא מייצר מקבילה מעניינת ומרתקת של צילומים של "מטורפים" עם רישיון מהעיתונות היומית. מחקר שלם.

התוצאה היא בפשטות פיסול עז הבעה, כבד וחומרי, על גבול הקריקטורה, מטריד, מצחיק ומבעית. יש בו כאילו ניסיון-למפות ולחקור את עולמם הפנימי של כל שחקני ספינת השוטים בעידן השיגעון התבוני בשירות המדינה או החברה על-פי הצטלבות מוגזמת ומועצמת של אברי הפנים. חוכמת הפרצוף בפיסול. הנשים בשי לות, כמעט זקנות, הגופים בעלי מרקם ג'קומטי שביד ומתפורר. רישום אחד שלו עוסק בזקן הצעיר, ואני חשתי על הצעיר שהורקן ביום אחד, משל היה גלגול של ארתור רמבו.